

Kẻ Đi Dự Tiệc, Người Vào Nghĩa Trang

Nguyễn Doãn Đôn



Từ trái qua: Tổng Lãnh sự Susan Burns, ông Kevin Đăna, Đại sứ Mỹ

Người Mỹ không đi dự tiệc ăn mừng 30.04 do VN mời nhưng họ lại vào Nghĩa trang Biên Hòa thăm những người lính của phía Chính phủ VNCH đã khuất.

Tôi còn nhớ ngày đơn vị Sư 320 B của tôi đánh vào Sài Gòn, chúng tôi có qua đây thấy nghĩa trang này rất khang trang, sạch và đẹp. Ai ngờ giờ đây điều tàn như thế này rồi.

Thật đáng buồn rằng, họ đã để Sài Gòn thất thủ, rơi vào tay những con người muông thú và mọi rợ như lũ chúng tôi - những người chỉ tài chém giết, chứ Văn minh, Văn hóa thì không hiểu biết gì. Đánh xong "chiến dịch Hồ Chí Minh" thì chúng tôi không

được ở lại mà rút ra Bắc ngay, để đơn vị khác vào tiếp quản. Thế là từ năm 1975 đến giờ tôi không có dịp trở lại Sài Gòn nữa.

Thống nhất Đất nước ai chả muốn, nhưng **giá như Hà Nội thất thủ thay cho Sài Gòn thì Đất nước của chúng ta giờ đây đã hơn cả Nhật rồi.** Chúng ta đã giải phóng, nhưng đáng tiếc rằng, đó là cuộc chiến tranh giải phóng NGƯỜI! Nhật đầu hàng Mỹ thì Nhật nên người; Chúng ta thắng Mỹ thì ta thành ngợm.

Mà thực ra cuộc **chiến tranh Nam-Bắc huynh đệ tương tàn là do CS tự sinh sự không muốn tổng tuyển cử mà có.** Chứ năm 1945 lẽ ra chúng ta đã có hòa bình và thống nhất rồi. Chính phủ ông Hồ đã sai lầm để mãi sau này mới nhận ra: "**Ta đánh Mỹ là ta đánh cho Liên Xô và Trung Quốc**" (Lê Duẩn). Giá như ngày đó ông Hồ không ích kỷ, không đề cao cái tôi, không theo Mao và Quốc tế CS; Ông đặt lợi ích Dân tộc lên hàng đầu thì ông đã bắt tay kết hợp với Chính phủ Trần Trọng Kim và Ngô Đình Diệm thì tuyệt vời biết bao.

Ngày 30 tháng tư là một ngày buồn thê thảm: **ngày quyết định số phận đen đui cho Dân tộc chúng ta.** Để giờ đây người ta đuổi người hiền trong sạch như Nhà sư Minh Tuệ ra đi và để mời kẻ thù ngoại bang đến dự tiệc.

Nền đạo đức VN xuống dốc không phanh, bệnh ung thu thì nhiều vô kể. Hỏi vui thú nổi gì? Phải nói là, cả hai bên đều là thua cuộc; chứ không có ai thắng cả. Bởi **đó là một cuộc chiến vô nghĩa và ngu xuẩn.** Đáng tiếc và buồn là trong cuộc chiến này có sự tham dự và chứng kiến của tôi, để tôi ân hận đến bây giờ...

Nguyễn Doãn Đôn

Phòng Chính trị, Sư 320 B Quân đoàn I